

Prečo chýba nadšenie?

Sme svedkami zvláštneho smútku sveta. Pozorujeme nezáujem, znechutenie, unudenosť a ak kde tu nejaké nadšenie tak len veľmi slabé a krátkodobé. Starší ľudia, ktorí pre vek, či choroby už nie sú schopní preukázať zapálenosť a nadšenie mladosti sa pohoršujú nad unudenosťou a nečinnosťou mladých. Stredná generácia lapá po dychu a pracuje v neistej dobe o prežitie a nemá čas vnímať túto chorobu doby. Mládež vskutočnosti tápe medzi skutočnosťou a vymysleným zidealizovaným svetom televízie a počítačov a nevie pre čo sa má zasaďiť, o čo bojovať a či to všetko má vôbec nejaký význam. Inými slovami povedané skapal motor a zostali sme stáť. Možno sa ešte niekto pohne za niečím a pre niečo, ale vo všeobecnosti chýba zápal, nadšenie, horlivosť a bojovnosť ako to bolo niekedy, o čom nám môžu porozprávať starší ľudia, alebo sa môžeme dočítať v dejinách...

Prečo sa stratilo nadšenie? Prečo skapal motor života ťahajúci človeka i svet stále vpred k lepšiemu? Lebo vyhasla láska. Áno, či chceme, alebo nechceme musíme si priznať, že to čo ľudí viedlo, ba ťahalo a nútilo k činnosti, čo ich nadchýnalo, povzbudzovalo bola a aj dnes je to len láska. Láska k Bohu, ktorého si človek obľúbil a zamiloval – tá ho viedla ku čnostnému životu, k vytváraniu a budovaniu krásnych a spravodlivých vzťahov i k veľkým a hodnotným dielam umenia alebo ku skutkom dobročinnnej služby bližnému. Láska k človeku, k rodičom, k deťom, k manželovi, manželke, mužovi či žene, k priateľovi a priateľke. Láska v tej najkrajšej forme a najplnšom výname: „Láska ako túžba robiť dobro pre toho, koho chceme urobiť šťastným a tešiť sa z jeho radosti a spokojnosti.“ To, čo hýbalo ľudí bola aj láska k národu, k vlasti, k domovine. Hrdoť na vlasť, národ i dom. Ešte i za komunizmu vedeli funkcionári zneužiť túto vrodenuú lásku a s jej pomocou budovať priehrady, fabriky i cesty a vzbudiť presvedčenie, že to bude slúžiť všetkým. Láska k vede a skúmaniu vecí, láska k umeniu i športu sa ešte kde tu objaví, ale je jej stále menej... Peniaze pohltili všetky lásky a zostala u mnohých iba táto jedna láska a iba tento jeden dôvod a hybný motor života – láska k peniazom. Lenže táto láska nie je opravdivou láskou a preto Sväté písmo hovorí, že peniaze sú príčinou všetkého zla.

Dejiny ako celok sú zápasom medzi láskou a neschopnosťou milovať, medzi láskou a zrieknutím sa lásky. Dnes veľmi často vidíme, že ak človeku ide o nezávislosť, nemá ostych povedať: Nechcem milovať, lebo by som sa stal závislý, a to odporuje mojej slobode. Áno, láska a to vieme dobre, zväzuje človeka. Priväzuje ho ku osobe a ľuďom, ktorí sú predmetom lásky. Keď má niekoho rád nemôže zostať ľahostajný voči tomu koho má rád, ani voči dobru, ktoré sa od neho očakáva ale rovnako sa nevyhne ani utrpeniu a bolesti, ktoré znáša spolu s milovanou osobou alebo ľuďmi. A nezriekne sa ani obmedzenia, ktoré opravdivá láska žiada pre dobro a službu tomu, koho miluje. Najparadoxnejšie je ale to, že láska sa práve v tomto najkrajšie dokáže a nadobudne tie najkrajšie a najhlbšie črty, ale rovnako je možné v takýchto chvíľach pocitu zviazanosti, obmedzenia, utrpenia a bolesti sa lásky zrieknuť, odpútať sa od nej, nehanebne síce a hrubo ale predsa... A to je to, čo sme si povedali, že dejiny sveta sú zápasom medzi láskou - vernosťou láske a zrieknutím sa lásky. Láska je vždy vzťah od seba k niekomu alebo k niečomu. A tento vzťah nie je jednostranný. Ten kto začína mať niekoho, alebo aj niečo rád: vedu, umenie, národ..., podstupuje riziko a pýta sa: „Bude ma mať rád (rada)? Ved' to nezávisí len odo mňa, ale závisí to od neho (od nej). Budem vládvať všetko znášať spolu s tým koho milujem? Budem vedieť byť pri jeho bolestiach, trápeniach a neúspechoch? Budem závisieť od neho (od nej) a od toho, čo nie je v mojej moci? A čo keď to všetko stroskotá a ja zostanem na holičkách? Oplatí sa mať niekoho naplno rád a preto sa obmedzovať a prispôsobovať sa?“

A to isté platí i v láske k niečomu: „Oplatí sa namáhať, bojovať o česť, úctu? Má zmysel zasaďiť sa za ľudí a za národ, ved' boli mnohí, ktorí to urobili a predsa nepochodili, ba mnohých i umučili? Je to rozumné športovať a venovať sa športu, keď je aj tak všetko skorumpované, zapredané? A čo, keď sa nepresadím v umení, vo vede? Nezažijem viac hanby, sklamaní než radosti a šťastia z úspechu? Oplatí sa venovať, namáhať, podnikáť a bojovať za dobré veci, ideály... keď iní nerobia nič? Nie som bláznom v tomto svete z ktorého sa druhí smejú, alebo budú smiať?“ Toto rozhodovanie, váhanie a špekulovanie je typické a časté pre zmýšľanie ľudí tohto sveta, ktorí sa nechcú dať obmedzovať ničím, ani láskou a nechcú podstúpiť žiaden risk, ani riziko z lásky. Pre nás kresťanov je však heslom to, čo je napísané: „Láska Kristova ma poháňal!“ Áno, pritakávam láske akú mi ukázal a dáva Kristus. Pritakávam opravdivej láske, lebo iba ona aj so svojím rizikom utrpenia a s rizikom stratenia seba samého privádza mňa, človeka k sebe samému a robí ma takým, akým mám byť. Ona ma robí sebou samým a ona mi umožňuje a ona ma uschopňuje sa radosťou a s nadšením využiť všetky dary, talenty i schopnosti vo mne ukryté. A nezabudnime, ak by aj všetky lásky a nádeje zlyhali, jedna nikdy nie je nerozumným rizikom – láska k Bohu. Boh odmení lásku i v jej zrode, v jej úmysle a túžbe prejaviť sa, hoci navonok nebola pochopená, prijatá a uskutočnená ako by sme si priali. Boh totiž vidí do srdca a skúma všetky úmysly ľudských sŕdc. Nebojme sa mať skutočnú lásku a nebojme sa prejaviť ju, ved' práve ona je našou hybnou silou.

Márió Orbán

Čas sa naplnil

*On jediný má slová
žitia večného,
niet pravej múdrosti,
niet výšky bez neho.
Jediný, ktorý žil, čo učil,
hlásal, v ňom jedinom
spočíva
naša spása, miloval Otca,
všetkých, dobrých i zlých
čo sa z prvých
zmenili na posledných.*

*Učenie Kristovo,
sväté Božie dielo, činí nás
Božími,
očisťuje telo svojím svätým
Telom
(my sme údmi jeho)
v hĺbinách času sveta
bezmerného.*

*Ježiš s nami žije v slove,
vo sviatosťiach, posväcuje,
krstí nás vo všetkých
čnostíiach.
On je ten pravý vinič,
my sme ratolesti,
hlásatelia jeho preradostnej
zvesti.*

*V ratolestiach živých
na viničnom kmeni
na Boží svet náš svet miazga
živá mení.*

Svadba a víno

Štatistický údaj o počte sobášov informuje na prelome roka o ich poklese. Prečo je menej tých čo by mohli uzavrieť manželstvo či vyslúžiť si sviatosť manželstva? Ved' vína je dostatok. Aké len chcete podľa druhu, kvality, značky, názvu i ceny...

O svadbe v Káne Galilejskej v súvislosti s Ježišom, jeho učeníkmi a jeho matkou sa prestáva hovoriť, a keď, tak veľmi ticho, vyhýbavo. Môže sviatosť manželstva ustupovať vplyvom vkusu, módy, väčšiny či spoločenskej mienky?

V jednej našej rodine nastala taká situácia, že najstaršia Janka už má tretieho manžela a ona je už jeho druhou manželkou. Obaja mali prvé manželstvá požehnané kňazom. Mladšia sestra Vierka sa s tým nevie zmieriť a preto vyhlásila, že zostane sama, starou dievkou, nechce sa sklamať a nechce byť klamaná. Brat Jozef preto radšej žije ako druh, neuznáva pokrytectvo, akým je vraj manželstvo. Stredný medzi súrodencami,

Vlado, má priateľa a čaká, že po vstupe do zjednotenej Európy bude časom zlegalizovaný ich zväzok. Predposledná Iva žije s moslimom, s ktorým sa zoznámila na štúdiách. Čosi hovorí o ekumenizme, ktorému rozumie len ona.

Najmladšia Zdenka mala nedávno sobáš v kostole. S manželom sa zoznámili v kresťanskom spoločenstve. Chcú svojim životom byť znamením, že sviatosť manželstva nepatrí minulosti. Manželská vernosť, prístup k počatiu dieťaťa, povinnosti voči Bohu, Cirkvi ale i spoločnosti sú im viac ako jasné. Súrodenci si zatiaľ hovoria svoje o sviatosti manželstva.

Už samotný obrad vysluhovania sviatosti manželstva ich sestry a švagra neostal bez ohlasu. Najstaršia sestra sa im poďakovala za príklad kresťanskej viery v dnešnej dobe. Vierka sa po rokoch pripravila na prijatie sviatosti zmierenia a jediná zo súrodencov bola na svätom prijímaní. Viacerí konštatujú, že od svadby zmenila názor na kresťanské manželstvo. Ostatní akoby volili taktiku vyčkávania. A čo rodičia? Trápi sa. Cítia výčitky za výchovu. Čo je však hlavné, modlia sa za svoje deti a ich rodiny.

„Ježiš v Káne Galilejskej ako prvé zo znamení, zjavil svoju slávu“ (Jn 2, 11). Ježiš rešpektuje rozum a slobodnú vôľu človeka. Cirkev pokračuje a učí a bude učiť, čo Ježiš zjavil. Je na každom človeku či uverí, že „Boh je láska“ (I Jn 4, 8). Jedine Boh - keď urobíme všetko, čo nám hovorí - dá dobré víno každému.

LUBOMÍR STANČEK

Láska

Zem je božská.

Je to sen.

Ale keď sen

patrí dvom ľudom,

ktorí sa navzájom milujú,

dvom srdciam,

vtedy existuje nebo i zem.

Láska je trpezlivá,

láska je dobrotivá,

nezávidí, nevypína sa, nevystatuje sa.

Nie je nehanebná,

nie je sebecká, nerozčuľuje sa,

nemyslí na zlé.

Neteší sa z nepravosti, ale raduje sa z pravdy.

Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží:

láska nikdy nezanikne.

(Svätý Pavol, Prvý list Korintánom, 13)

Phil Bosmans „Ktúč šťastia“

**Od 18. do 25. januára je týždeň modlitieb
za jednotu kresťanov.**

Vo štvrtok, piatok a sobotu budeme mať duchovnú obnovu vo farnosti. Bude prebiehať ako zvyčajne: 18:00 duchovné slovo, Svätá omša, adorácia. V sobotu začneme už o 17:15 – modlitbou sv. ruženca a potom bude hneď Sv. omša.

Sväté omše v 2.týždni cezročného obdobia

16.I. utorok

17.00 na úmysel

17.I. streda

18.00 na úmysel

18.I. štvrtok

18.00 na úmysel

19.I. piatok

18.00 + Ľudovít Jarábek a rodičia

20.I. sobota

17.15 sv.ruženec potom sv.omša
+ Vincka Šumurková a za zdravie rodiny

Upratovanie kostola č.d. 388-420

21.I. 3. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Vladimír Matúšek a rodičia

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

15.I. pondelok	sv. Arnold Jansen, kňaz
16.I. utorok	sv. Marcel I., pápež
17.I. streda	sv. Anton, opát
18.I. štvrtok	sv. Priska, panna a mučenica
19.I. piatok	sv. Máriu, Marta, Audifax a Abakus, mučeníci
20.I. sobota	sv. Fabián, pápež, sv. Šebastián, mučeníci

ktorom sa nachádza, krátko po svojej návšteve povýšil Svätý Otec na baziliku! O tom naša tlač mlčí aj u nás nachádzame vzácne miesta hodné povšimnutia, ktorých sa dotkla Božia ruka. Napríklad pri Vysokkej objavili archeológovia po očistení machu na skale vzácnu pamiatku a dôkaz toho, ako Boh chránil aj v minulosti svoj ľud. V časoch tureckých nájazdov sa ľudia stiahli do lesov. Povešť hovorila, že ich ochránila Eucharistia, ktorú mali so sebou. Keď sa Turci približovali, Eucharistia zažiarila a oni sa zľakli a ušli. Že to nebola len povesť, či tradícia, potvrdil odhalený nápis na skale s presným dátumom udalosti a vyrytá okrúhla Hostia. Aj naša Matka Dobrej Rady je milostivým obrazom, pri ktorom sa hojne schádzali naši predkovia aj milostivý obraz Panny Márie Trnavskej je historickou skutočnosťou...

Neuchyľujme sa pochybným praktikám dnešných čias. Verme Cirkvi s jej vyše dvetisícročnou históriou, verme evanjeliám, ktoré nám zanechali bezprostrední svedkovia udalostí okolo Ježiša, nie pochybným náhradkám, aké nám ponúka súčasný novopohanský svet. Predovšetkým sa však vzdelávajme, čítajme hodnotnú tlač a literatúru, nie pochybné bulvárne výplody chorej mysle. Nedá mi nespomenúť tu, čo som zažila nesúc časopis na konečné spracovanie. Dievčatko 12 - 13-ročne idúc do školy s priateľkami si kúpilo časopis, ktorý vôbec nepatrí do rúk deťom. Okrem iného na titulnej stránke sa veľkými písmenami doslova skvelo slovo SEX. Nezáleží na tom, či išlo o dieťa z kresťanskej rodiny, či nie. Dôležité je, čo naše deti čítajú.

X. Duchoňová

DOLEŽITÝ ZOZNAM Aj to najkrajšie a najideálnejšie manželstvo sa z času na čas ocitne v búrkovom mračne. Istá staršia pani, ktorá spolu s manželom oslavovala výročie zlatej svadby, prezradila hosťom tajomstvo svojho dlhého a šťastného manželstva. „V deň svadby som sa rozhodla, že si urobím zoznam desiatich manželových nedostatkov, ktoré budem práve kvôli nášmu spoločnému šťastiu prehliadať,“ povedala pani.

Jeden z hostí ju poprosil, aby uviedla niektoré slabé stránky, ktoré si vtedy napísala. Pani odpovedala: „Poviem vám pravdu, nikdy som ten zoznam vlastne nenapísala. Ale kedykoľvek môj manžel urobil niečo, čo ma mohlo nahnevať a rozčúliť, povedala som si: Má šťastie, je to na zozname!“

Ak chceš byť milovaný, miluj!

Lucius Annaeus Seneca

I. Peter Donders 14. január

Peter Donders, nazývaný aj apoštol malomocných, bol jedným z mnohých svätcov, ktorí napriek materiálnej chudobe oplývali veľkým duchovným bohatstvom. O splnenie svojich životných predsavzatí musel tvrdo bojovať, no jeho srdce nezatvrdlo. Ostalo otvorené pre potreby najchudobnejších a bezmocných.

Narodil sa 27. októbra 1809 v holandskom meste Tilburg v rodine tkáča. Od detstva musel ťažko pracovať a jeho túžba po kňazstve sa zdala byť neperspektívna. Keďže ani navonok nevynikal zvláštnym nadaním na štúdium, ani sa nenašli ochotní ľudia, ktorí by ho na štúdiách podporovali. Chlapec sa napriek tomu nevzdával. Keďže mu nebolo dopriate vzdelávať sa v kňazskom seminári, dal sa tam najat' ako sluha a učil sa vo chvíľach voľna. Na štúdium teológie bol prijatý až ako dvadsaťsedemročný. O tri roky neskôr navštívil seminár prefekt Surinamu Jakub Groof, ktorý hľadal kandidátov na misie. Peter Donders dlho neváhal, a tak krátko po kňazskej vysviacke roku 1842 odišiel do tejto holandskej kolónie v Južnej Amerike.

Nadšený novokňaz, odhodlaný šíriť Božie slovo, sa v krajine stretol s veľkou náboženskou ľahostajnosťou a nízkou morálkou. Začal pracovať na plantážach, kde sa zblížil s vykorisťovanými černochochmi. Získal si ich dôveru, lebo na vlastnej koži zakúsil ťažkú prácu a vedel sa vžiť do ich situácie. svoje ovečky našiel aj medzi Indiánmi, ktorých vyhľadával v džungli. Počas pobytu v meste sa zasa staral o chudobných a chorých. Pre nich sa vzdal aj posledného a neostýchal sa ani žobrať, aby im zabezpečil aspoň minimálny príspevok na živobytie. Jeho misia prenikla aj medzi malomocných do kolónie Baravia. Týchto ľudí, izolovaných od spoločnosti, odvrhnutých a odsúdených na pomalé zomieranie,

začal Peter Donders vyučovať katechizmus, modlil sa s nimi a slúžil pre nich sväté omše. Staral sa však nielen o ich dušu. Pri návštevách im ošetroval rany, upratoval ich skromné obydlia a neštítal sa nijakej práce.

Keď mal Peter Donders 57 rokov, prišli do krajiny redemptoristi. Keďže sa s nimi nestretol po prvý raz, poznal ducha ich rehole. Napriek svojmu veku vstúpil do jej radov a čoskoro si medzi spolubratmi vyslúžil obdiv a úctu. Ako o ňom napísal miestny predstavený, P. Donders bol od začiatku dokonalým rehoľníkom, bol poslušný napriek tomu, že bol starší od svojich predstavených a mal aj viac misijných skúsenosti. Peter Donders aj ako redemptorista pokračoval v pôsobení medzi malomocnými, čiernymi plantážnikmi a Indiánmi. Chýr o jeho svätom živote sa rozšíril nielen medzi katolíckmi, ale aj medzi protestantmi. V októbri 1885 uskutočnil svoju poslednú výpravu za Indiánmi. O tri mesiace 14. januára 1886 skonal na zápal obličiek. Pápež Ján Pavol II., ho roku 1982 vyhlásil za blahoslaveného.

Spracovala Katarína Žáková

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku